

Rješenje Suda (deseto vijeće) od 4. rujna 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Mađarska) – István Tivadar Szabó protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Predmet C-204/14) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Trgovačko društvo koje je akumuliralo porezni dug — Direktor tog društva nije mogao biti izabran za obavljanje funkcije direktora drugog društva — Članak 53. stavak 2. Poslovnika Suda — Nemogućnost primjene odredaba prava Unije čije se tumačenje zahtijeva — Očita nenadležnost Suda — Hipotetička pitanja — Očita nedopuštenost)

(2014/C 431/12)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: István Tivadar Szabó

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Izreka

1. Sud Europske unije je očito nenadležan za davanje odgovora na treće pitanje koje je postavio Tatabányai közigazgatási és munkaügyi bíróság (Mađarska).
2. Ostala pitanja koja je postavio navedeni sud su očito nedopuštena.

⁽¹⁾ SL C 245, 28.7.2014.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. kolovoza 2014. uputio Krajowa Izba Odwoławcza (Poljska) – Esaprojekt Sp. z o.o. protiv Województwo Łódzkie

(Predmet C-387/14)

(2014/C 431/13)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Krajowa Izba Odwoławcza

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Esaprojekt Sp. z o.o.

Druga stranka: Województwo Łódzkie

Prethodna pitanja

1. Dopuštali članak 51., zajedno s načeloma jednakog i nediskriminirajućeg ponašanja prema gospodarskim subjektima i načelom transparentnosti iz članka 2. Direktive Europskog parlamenta i Vijeća 2004/18/EZ od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka za sklapanje ugovora o javnim radovima, ugovora o javnoj nabavi robe te ugovora o javnim uslugama (u daljnjem tekstu: Direktiva 2004/18/EZ) ⁽¹⁾, da neki gospodarski subjekt u okviru pojašnjenja ili nadopune dokumenata navede ispunjene ugovore (tj. izvršene isporuke) različite od onih koje je naveo u popisu isporuka koji je priložen ponudi; može li osobito istaknuti ispunjene ugovore jednog drugog gospodarskog subjekta, ako u ponudi nije spomenuo da može raspolagati njegovim kapacitetima?

2. Treba li članak 51. Direktive 2004/18/EZ – u svjetlu presude Suda od 10. listopada 2013. u predmetu C-336/12, Manova, iz koje proizlazi da „načelo jednakog postupanja... treba tumačiti u smislu da se ne protivi tome da javni naručitelj zahtijeva od natjecatelja, nakon isteka roka za dostavu zahtjeva za sudjelovanje u postupku javne nabave, dostavu dokumenata koji opisuju situaciju tog natjecatelja, poput objavljenog zaključnog računa, čije je postojanje prije isteka roka utvrđenog za podnošenje zahtjeva objektivno provjerljivo, dok god dokumenti za taj ugovor ne sadrže izričitu obvezu da budu dostavljeni pod prijetnjom odbacivanja zahtjeva natjecatelja” – tumačiti na način da je nadopuna dokumenata dopuštena samo ako se odnosi na dokumente koji su postojali već prije isteka roka za podnošenje ponuda ili zahtjeva za sudjelovanjem u postupku, što se objektivno može ispitati, ili pak na način da je Sud samo naznačio jednu od mogućnosti te je nadopuna dokumenata dopuštena i u drugim slučajevima, npr. prilaganjem dokumenata koji prije isteka navedenog roka nisu postojali, ali koji svejedno objektivno mogu potvrditi ispunjenje nekog od uvjeta za sudjelovanje?
3. Ako se na drugo pitanje treba odgovoriti u tom smislu da se nadopuniti mogu i drugi dokumenti osim onih spomenutih u presudi Manova, C-336/12, mogu li se nadopuniti dokumenti koji potječu od gospodarskog subjekta, od neovlaštene treće osobe ili od drugih gospodarskih subjekata, na čije se kapacitete gospodarski subjekt poziva, ako ti dokumenti nisu uopće spomenuti u okviru ponude?
4. Dopušta li članak 44. u vezi s člankom 48. stavkom 2. točkom (a) kao i načelo jednakog postupanja s gospodarskim subjektima utvrđeno u članku 2. Direktive 2004/18/EZ, pozivanje na kapacitete drugog gospodarskog subjekta, o kojem je riječ u članku 48. stavku 3., na način da se zbroje znanje i iskustvo dva gospodarska subjekta, koji svaki za sebe ne posjeduju znanje i iskustvo koje zahtijeva javni naručitelj, kada se navedeno iskustvo ne može dijeliti (tj. gospodarski subjekt mora u cijelosti ispuniti uvjet za sudjelovanje u postupku), te je izvršenje ugovora nedjeljivo (predstavlja cjelinu)?
5. Dopušta li članak 44. u vezi s člankom 48. stavkom 2. točkom (a) kao i načelo jednakog postupanja s gospodarskim subjektima utvrđeno u članku 2. Direktive 2004/18/EZ, pozivanje na iskustvo skupine gospodarskih subjekata na način da se gospodarski subjekt koji je izvršio neki ugovor kao član skupine gospodarskih subjekata, može pozivati na izvršenje ugovora od strane te skupine, bez obzira na to kakav je bio njegov udjel u izvršenju tog ugovora, ili se pak može pozivati jedino na vlastito, stvarno stečeno iskustvo, koje je stekao prilikom izvršenja jednog dijela ugovora koji mu je dodijeljen unutar skupine?
6. Može li se članak 45. stavak 2. točka (g) Direktive 2004/18/EZ – po kojem gospodarski subjekt može biti isključen iz sudjelovanja u ugovoru ako je kriv za ozbiljno lažno prikazivanje činjenica pri dostavljanju potrebnih podataka[...] ili ako nije dostavio takve podatke – tumačiti na način da se iz sudjelovanja u ugovoru isključuje gospodarski subjekt koji je lažno prikazao činjenice pri dostavljanju (potrebnih) podataka koji su imali ili mogli imati utjecaja na rezultat postupka, pod pretpostavkom da krivnja za posljedičnu zabludu proizlazi iz samog davanja pogrešnih podataka javnom naručitelju, koji utječu na odluku javnog naručitelja o isključenju gospodarskog subjekta (i odbijanju njegove ponude), bez obzira na to je li gospodarski subjekt djelovao s namjerom i ciljano, ili pak bez namjere, iz nepažnje, nemara ili zbog zanemarivanja dužne pažnje? Može li se uzeti da je „pri dostavljanju (potrebnih) podataka [...] kriv za ozbiljno lažno prikazivanje činjenica pri dostavljanju potrebnih podataka ili da [...] nije dostavio takve podatke” samo onaj gospodarski subjekt koji je dostavio lažne podatke (koji ne odgovaraju istini), ili se isto može uzeti i za gospodarskog subjekta koji je doduše dostavio istinite podatke, ali na način koji je bio usmjeren na stvaranje uvjerenja kod javnog naručitelja da gospodarski subjekt ispunjava propisane uvjete, iako to nije točno?
7. Dopušta li članak 44. u vezi s člankom 48. stavkom 2. točkom (a) kao i načelo jednakog postupanja s gospodarskim subjektima utvrđeno u članku 2. Direktive 2004/18/EZ pozivanje gospodarskog subjekta na njegovo iskustvo, na način da se poziva na dva ili više ugovora zajedno kao da su jedan ugovor, iako naručitelj ni u pozivu za nadmetanje ni u ugovornim dokumentima nije predvidio tu mogućnost?

(¹) SL L 134, str. 114.–240. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 156.)